

Republika Hrvatska
Općinski sud u Velikoj Gorici
Trg kralja Tomislava 36

Poslovni broj: Povrv-108/2022-39

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Općinski sud u Velikoj Gorici, po sutkinji toga suda Ileani Bebek, u pravnoj stvari tužitelja HEP-TOPLINARSTVO d.o.o., OIB: 15907062900, Miševečka 15a, Zagreb, kojeg zastupa punomoćnik Josip Mađarić, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Mađarić & Lui d.o.o. u Zagrebu, protiv tuženika GRADEL d.o.o., OIB: 40100946455, Velikogorička cesta 10a, Staro Čiče, Velika Gorica, kojeg zastupaju punomoćnici, odvjetnici iz Odvjetničkog društva Jujnović Lučić Marković Ivandić Galić d.o.o. u Zagrebu, radi isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 13. svibnja 2026. u prisutnosti punomoćnika tužitelja i punomoćnika tuženika, 16. lipnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Održava se na snazi platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi javne bilježnice Nives Mirčetić iz Velike Gorice, poslovni broj Ovr-1096/2022 od 19. travnja 2022., u dijelu u kojem je tuženiku naloženo da u roku od 8 dana isplati tužitelju iznos od 824,96 eura zajedno sa zateznim kamatama koje teku:

- na iznos od 51,60 eura od 25. lipnja 2019. do isplate,
- na iznos od 51,60 eura od 23. srpnja 2019. do isplate,
- na iznos od 51,60 eura od 24. kolovoza 2019. do isplate,
- na iznos od 51,60 eura od 25. rujna 2019. do isplate,
- na iznos od 51,57 eura od 26. studenoga 2019. do isplate,

- na iznos od 51,57 eura od 21. prosinca 2019. do isplate,
- na iznos od 51,57 eura od 25. siječnja 2020. do isplate,
- na iznos od 51,53 eura od 26. veljače 2020. do isplate,
- na iznos od 51,54 eura od 25. ožujka 2020. do isplate,
- na iznos od 51,54 eura od 24. travnja 2020. do isplate,
- na iznos od 51,54 eura od 23. srpnja 2020. do isplate,
- na iznos od 51,54 eura od 22. kolovoza 2020. do isplate,
- na iznos od 51,54 eura od 23. rujna 2020. do isplate,
- na iznos od 51,54 eura od 23. listopada 2020. do isplate,
- na iznos od 51,54 eura od 22. prosinca 2020. do isplate,
- na iznos od 51,54 eura od 27. siječanj 2021. do isplate,

po stopi koja se do 31. prosinca 2022. određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 31. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2024. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

II. Ukida se platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi javne bilježnice Nives Mirčetić iz Velike Gorice, poslovni broj Ovr-1096/2022 od 19. travnja 2022., u dijelu u kojem je tuženiku naloženo da u roku od 8 dana isplati tužitelju iznos od 2.227,46 eura zajedno s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama tekućim na pojedinačne iznose od dospijeca do isplate, u dijelu u kojem je tuženiku naloženo da u roku od 8 dana isplati tužitelju zatezne kamate na iznos od 3.052,42 eura / 22.998,49 kuna od dospijeca svakog pojedinog iznosa do isplate po stopi koja prelazi stopu zateznih kamata određenu točkom I. izreke ove presude, kao i u dijelu u kojem je tuženiku naloženo da u roku od 8 dana naknadi tužitelju nastali trošak ovršnog postupka u iznosu od 190,79 eura / 1.437,50 kuna zajedno sa zateznim kamatama tekućim od 19. travnja 2022., te se u tom dijelu tužbeni zahtjev odbija kao neosnovan.

III. Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 1.347,74 eura sa zateznim kamatama od 16. lipnja 2026. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena,

pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

IV. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 1.696,61 eura sa zateznim kamatama, kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužitelj, ranije ovrhovoditelj podnio je javnoj bilježnici Nives Mirčetić iz Velike Gorice, prijedlog za ovrhu na temelju vjerodostojne isprave protiv tuženika, ranije ovršenika, a radi naplate novčanog potraživanja, za uslugu isporuke toplinske energije za razdoblje od svibnja 2019. do prosinca 2020.

2. Javna bilježnica Nives Mirčetić je 19. travnja 2022. donijela rješenje o ovrsi poslovni broj Ovr-1096/2022, protiv kojeg rješenja je ovršenik pravodobno uložio prigovor te je rješenjem ovog suda poslovni broj Povrv-108/2022-2 od 26. svibnja 2022. stavljeno izvan snage rješenje o ovrsi u dijelu u kojem je određena ovrha i ukinute su provedene ovršne radnje te je određeno da će se postupak nastaviti kao u povodu prigovora protiv platnog naloga.

3. U prigovoru, koji se sada smatra odgovorom na tužbu, tuženik osporava osnovu i visinu potraživanja u cijelosti te navodi da je tuženik svaki račun iz utuženog razdoblja vratio tužitelju s obzirom da sa istim nije ni u kakvom odnosu. Ističe prigovor nedostatka aktivne i pasivne legitimacije jer je tuženik Ugovor o isporuci i korištenju toplinske energije sklopio 17. studenoga 1997. s trgovačkim društvom Hrvatska elektroprivreda d.d., Direkcija za proizvodnju, Sektor za toplinsku djelatnost kao davateljem usluga broj 7277 za objekt na adresi Slavka Kolara 2a, Velika Gorica, koji se vodio pod šifrom krajnjeg kupca 2767710, a kojeg je tuženik 12. studenoga 2001. raskinuo za objekt na adresi Slavka Kolara 2a, Velika Gorica. Dakle, tužitelj i Hrvatska elektroprivreda d.d. su dvije različite pravne osobe, te je za prijenos Ugovora o isporuci i korištenju toplinske energije od 17. studenoga 1997. bila potrebna suglasnost tuženika, a koju suglasnost tuženik nije dao. Isto tako je tuženik 12. studenoga 2001. raskinuo Ugovor o isporuci i korištenju toplinske energije od 17. studenoga 1997., a sa tužiteljem nikad nije sklopio Ugovor o potrošnji toplinske energije. Ističe i prigovor promašene pasivne legitimacije jer tužitelj nema pravnu osnovu za potraživanje naknade za isporučenu toplinsku energiju jer tuženik ne koristi nikakve usluge tužitelja te da stoga tužitelj nema osnove za obračun usluge koji mora biti prema potrošnji.

3.1. Nastavno iznosi da se i faktično izdvojio iz sustava toplinske energije koja činjenica proizlazi iz nalaza i mišljenja dipl. ing. Slavena Bitange, dok iz nalaza i mišljenja dipl. ing. Maria Cirakia proizlazi da je izdvajanje tuženika iz toplinskog sustava tužitelja tehnički izvedivo bez štete za ostale suvlasnike. Pored navedenoga smatra da mu tužitelj neosnovano dostavlja račune za uslugu koju ne koristi te se poziva na status potrošača ukazujući na povredu načela ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu,

načelo jednake vrijednosti činidaba i načeo savjesnosti i poštenja, jer prisiljavanjem jedne ugovorne strane da ostaje u obveznopravnom odnosu krši se temeljno načelo obveznog prava. Ističe i prigovor zastare predmetnog potraživanja.

4. U daljnjem tijeku postupka nastavljenom po pravilima parničnog postupka tužitelj se u podnesku očitovao na navode iz prigovora te istaknuo da je 7. srpnja 2015. sklopio Ugovor o potrošnji toplinske energije broj 267077201401 s vlasnicima samostalnih uporabnih cjelina nekretnine te zajedničkih dijelova nekretnine na adresi Velika Gorica, Slavka Kolara 2a zastupanima po ovlaštenom predstavniku suvlasnika. U odluci suvlasnika o sklapanju ugovora o potrošnji toplinske energije s kupcem toplinske energije tuženik je naveden kao krajnji kupac pod šifrom 2767710 te je time određen i kao obveznik plaćanja računa za isporučenu toplinsku energiju. Svi prethodno sklopljeni ugovori koji uređuju isporuku i opskrbu toplinskom energijom za navedena obračunska mjesta su stavljani izvan snage (članak 29. Ugovora). Tužitelj ističe da je tuženik vlasnik poslovnog prostora na adresi Velika Gorica, Slavka Kolara 2a pa je stoga kao krajnji kupac obveznik plaćanja utuženih iznosa. Nadalje navodi da tuženik nije ispunio uvjete za izdvajanje iz zajedničkog toplinskog sustava koji su propisani odredbom članka 45. Zakona o tržištu toplinske energije („Narodne novine“ broj 80/13, 14/14, 102/14, 95/15, 76/18, 86/19) te nadodaje da i u slučaju kada je izdvajanje provedeno krajnji kupac koji je izdvojen iz toplinskog sustava plaća sve troškove osim troškova toplinske energije za svoj poslovni prostor. Tarifne stavke za snagu i naknada za djelatnost kupca toplinske energije te naknada za opskrbu toplinskom energijom su fiksni elementi računa i naplaćuju se krajnjim kupcima neovisno o količini potrošene toplinske energije. Tužitelj osporava istaknuti prigovor zastare.

5. Radi utvrđivanja odlučnih činjenica sud je u dokaznom postupku izvršio uvid u dokumentaciju koja prileži spisu i to: izvadak iz poslovnih knjiga na dan 7. veljače 2022. (list 18 spisa), u Ugovor o isporuci i korištenju toplinske energije broj 72277 od 17. studenoga 1997. (list 41–45 spisa), otkaz ugovora o isporuci toplinske energije broj 72277 od 17. studenoga 1997. i izdvajanje iz sistema toplinske stanice u poslovnom objektu Ulica Slava Kolara 2a, Velika Gorica, (list 46-47 spisa), nalaz i mišljenja vještaka Maria Cirakija i Slaven Bitange (list 63-75 spisa), Ugovor o potrošnji toplinske energije broj 267077201401 od 7. srpa 2015. (list 98-105 i 121-130 spisa), odluka suvlasnika zgrade/građevine o sklapanju Ugovora o potrošnji toplinske energije s kupcem toplinske energije (list 131-135 spisa), popis stanara sa sastanka održanog 6. studenoga 2014. (list 137-138 spisa), zk izvadak (list 139-140 spisa), prijepisi računa (list 141-174 spisa) dopis – isključenje poslovnog prostora od 24. lipnja 2008. (list 175 spisa) i dopis – isključenje poslovnog prostora od 25. travnja 2012. (list 176-177), odgovor na dopis od 28. travnja 2013. (list 178 spisa), očitovanje na dopis od 4. rujna 2013. (list 179 -180 spisa), obavijest od 22. listopada 2015., (list 181-183 spisa), očitovanje na dopis od 3. kolovoza 2020. (list 184-185 spisa), u nalaz i mišljenje vještaka Damira Mikeca od 12. siječnja 2026. (list 247—254 spisa), odgovor vještaka od 12. ožujka 2026. (list 263 spisa), u iskaz zakonskog zastupnika tuženika Tomislava

Pustahije na ročištu od 25. studenoga 2024. (list 230-231 spisa), u iskaz vještaka Damira Mikeca na ročištu od 13. svibnja 2026. (list 267-268 spisa).

5.1. Tijekom postupka izvršen je uvid u spis Općinskog građanskog suda u Zagrebu poslovni broj P-48/2015 (ranije P-4106/2009) u kojem je pravomoćnom presudom odbijen tužbeni zahtjev Gradela d.o.o. prema Hep-Toplinarstvu d.o.o. da se utvrdi da je Ugovor o isporuci toplinske energije broj 7277 sklopljen dana 17. studenoga 1997. između tuženika Hrvatske elektroprivrede d.d., Direkcija za proizvodnju, Sektor za toplinsku djelatnost i tužitelja Gradela d.o.o. raskinut dana 12. studenoga 2001., kao i eventualno kumulirani da se raskida navedeni Ugovor.

5.2. Izvršen je uvid i u spis Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj Povrv-1574/2018 u kojem je donesena pravomoćna presuda i djelomično održan a djelomično ukinut platni nalog na ime troškova toplinske energije za poslovni prostor na adresi Velika Gorica, Slavka Kolara 2.

6. Kako se tužitelj protivio korištenju nalaza i mišljenja vještaka dipl. ing. Maria Cirakia i dipl. ing. Slavena Bitange izrađenih za potrebe drugih sudskih postupaka između ovopredmetnih stranaka, sud je u ovom postupku izveo dokaz uviđaja na licu mjesta i vještačenja po stalnom sudskom vještaku Damiru Mikecu, dipl. ing., što će u nastavku presude biti dodatno obrazloženo.

7. Na temelju tako izvedenog dokaznog postupka, a cijeneći dokaze svakog za sebe i u njihovoj ukupnosti, sukladno odredbi članka 8. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91., 91/92., 112/99., 129/00., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 96/08., 84/08., 123/08., 57/11., 148/11., 25/13., 89/14., 70/19. – dalje: ZPP) ovaj sud nalazi tužbeni zahtjev djelomično osnovanim.

8. Predmet spora je zahtjev tužitelja za isplatu iznosa od 3.052,42 eura / 22.998,49 kuna na ime troškova toplinske energije za poslovni prostor na adresi Velika Gorica, Slavka Kolara 2a.

9. Između stranaka nije sporno da je tuženik vlasnik nekretnine na adresi Velika Gorica, Slavka Kolara 2a, u naravi poslovni prostor. Također između stranaka nije sporno da tuženik nije proveo izdvajanje iz sustava toplinske energije na način na koji je to određeno odredbom članka 20. Ugovora o potrošnji toplinske energije, a u skladu s odredbom članka 45. Zakona o tržištu toplinske energije ("Narodne novine", broj 80/13., 14/14., 102/14., 95/15., 76/18., 86/19. - dalje: ZTTE).

10. Između stranaka je sporna aktivna legitimacija tužitelja i pasivna legitimacija tuženika. Također je sporno je li tuženik u svom poslovnom prostoru koristio uslugu tužitelja, odnosno je li mu tužitelj isporučivao toplinsku energiju, kao i je li nastupila zastara potraživanja.

11. Na glavnoj raspravi održanoj 25. studenoga 2024. izveden je dokaz saslušanja zz tuženika, Tomislava Pustahije, koji je iskazao da je tuženik vlasnik posebnog dijela u nekretnini koja se nalazi na adresi Slavka Kolara 2a, odnosno suvlasnik je u zgradi na

predmetnoj adresi. Oko 2000. godine tuženik se izdvojio na ispravan način po tadašnjim propisima iz zajedničkog sustava grijanja te se od tada u poslovnom prostoru koristi toplinska energija putem električnih grijalica i klima. O izdvajanju te godine, zatražili su suglasnost predstavnika stanara koji im je istu suglasnost i izdao pa su o navedenom obavijestili i tužitelja, dakle da raskidaju ugovor jer su bile ostvarene sve pretpostavke za raskid. Ugovor od 7. srpnja 2015. na koji se poziva tužitelj nije potpisan od strane tuženika.

11.1. Iskaz tuženika sud prihvaća u cijelosti te ga ocjenjuje vjerodostojnim jer je suglasan izvedenim materijalnim dokazima.

12. Temeljem svih izvedenih, a po strankama predloženih dokaza, utvrđene su slijedeće činjenice:

- da je tuženik vlasnik poslovnog prostora u zgradi na adresi Slavka Kolara 2a, u Velikoj Gorici,

- da tužitelj suvlasnicima predmetne nekretnine pruža uslugu opskrbe toplinskom energijom na temelju Ugovora o potrošnji toplinske energije broj 267077201401 od 7. srpnja 2015. (dalje: Ugovor od 7. srpnja 2015.) potpisan od strane ovlaštenog predstavnika suvlasnika zgrade, koji vrijedi do opoziva,

- da iz Ugovora od 7. srpnja 2015. proizlazi da je isti sklopljen između tužitelja kao kupca toplinske energije i vlasnika samostalnih uporabnih cjelina nekretnina te zajedničkih dijelova nekretnine na adresi Velika Gorica, Slavka Kolara 2a (zastupani po ovlaštenom predstavniku suvlasnika), kao krajnjih kupaca. Navedenim ugovorom utvrđuju se međusobna prava i obveze između stranaka. Odredbom članka 3. navedenog ugovora određeno je da račun za krajnje kupce sačinjava zbroj troškova isporučene toplinske energije, naknade za obavljanje djelatnosti opskrbe toplinskom energijom i naknade za obavljanje djelatnosti kupca. Odredbom članka 20. navedenog ugovora je određeno da se krajnji kupci mogu izdvojiti iz zajedničkog toplinskog sustava uz ishođenje pisane suglasnosti za izdvajanje iz toplinskog sustava temeljem odluke većine glasova suvlasnika koja se računa po suvlasničkim dijelovima. Nadalje, stavkom 2. citiranog članka je propisano da su krajnji kupci iz stavka 1. dužni plaćati sve troškove osim troškova toplinske energije za svoju samostalnu uporabnu cjelinu,

- da je tuženik jedan od vlasnika odnosno suvlasnika posebnog dijela (poslovnog prostora) stambene zgrade koja je uključena u zajednički sustav grijanja preko zajedničke toplane,

- da je tuženik dopisom 12. studenoga 2001. otkazao Ugovor o isporuci toplinske energije broj 7277, a kao razlog za otkaz naveo da je tužitelj i u ljetnim mjesecima kada je toplinska stanica izvan pogona ostao kod obračuna toplinske energije, zatim da tuženiku obračunava i tereti ga za 21% ukupno isporučene toplinske energije što smatra previsokim i nerealnim te da tužitelj naplaćuje toplinsku energiju koju ne isporučuje jer se u zimskim mjesecima prostor tuženika mora grijati iz drugih

izvora, kao i da je u prostoru tuženika montirana ekspanziona posuda koja je dio toplinske podstanice zbog čega mu je nastala šteta,

- da iz nalaza i mišljenja vještaka dipl. ing. Damira Mikeca proizlazi da tuženik u svom poslovnom prostoru (koji prostor čini poslovni prostor na prvom katu do kojeg vodi stubište, a na početku stubišta postoje blindirane instalacije grijanja, te demontirani radijator), ne koristi toplinsku energiju tužitelja. Unutarnje instalacije koje su ostale nakon skidanja radijatorskih tijela ne odaju toplinu, jer su krajevi cijevi blindirani, te nije moguća cirkulacija tople vode. Ako nema cirkulacije tople vode, nema ni zagrijavanja poslovnog prostora. Je li poslovni prostor toplinski neovisan, vještak se nije mogao očitovati jer pristup toplinskoj stanici nije bio moguć za vrijeme uviđaja. U poslovnom prostoru tuženika nisu uočena radijatorska tijela za zagrijavanje prostora. U odnosu na prijelaz topline sa toplijeg tijela na hladnije tijelo, vještak je mišljenja da bi u konkretnom slučaju to trebalo zanemariti iz razloga jer se susjedni prostori koji se zagrijavaju, kroz zidove zagrijavaju i ne grijani prostor u vlasništvu tuženika, ali se prijelaz topline može jedino izračunati ako je poznata debljina zidova, od kojih je materijala zid, toplinsku vodljivost za materijale zida, površinu zida, temperaturu u grijanom i ne grijanom prostoru. Takav izračun bi bio zahtjevan, a dobiveni rezultat imao bi jako mali utjecaj na račun o potrošnji toplinske energije.

12.1. Prilikom usmenog iznošenja nalaza i mišljenja, vještak je naveo da u cijelosti ostaje kod svog pisanog nalaza i mišljenja. Nadalje je naveo da tuženik nije ispoštovao proceduru za izdvajanje iz toplinskog sustava jer za izdvajanje iz toplinskog sustava je potrebno izraditi projekt u skladu s propisima tužitelja kojega treba odobriti HEP-Toplinarstvo, izvesti radove na izdvajanju poslovnog prostora iz zajedničkog toplinskog sustava isporučitelja toplinske energije i tada bi onda nakon izvedenih radova došlo do prestanka isporučivanja toplinske energije za taj poslovni prostor. Da je tuženik i na propisani način se izdvojio iz toplinskog sustava i nadalje bi bio u obvezi plaćati fiksnu naknadu.

12.2. Tuženik je i nadalje prigovarao nalazu i mišljenju u dijelu u kojem se vještak upustio u ocjenu je li ispoštovana procedura izdvajanja iz toplinskog sustava, jer se radi o pravnom pitanju, a o kojem odluku može donijeti samo sud.

12.3. Ovaj sud prihvatio je nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka za strojarstvo dipl. ing. Damira Mikeca, jer je izrađeno stručno, uvjerljivo i u skladu sa pravilima struke osim u dijelu u kojem se vještak upustio u ocjenu je li od strane tuženika ispoštovana procedura izdvajanja iz toplinskog sustava jer se u konkretnom slučaju radi o pravnom pitanju, pa stoga sud u tom dijelu nalaz i mišljenje vještaka nije posebno cijenio.

13. Odredba članka 11. stavak 3. ZTTE propisuje da ovlašteni predstavnik suvlasnika podnosi odluku o sklapanju ugovora o potrošnji toplinske energije s kupcem pravnoj ili fizičkoj osobi iz stavka 1. ovog članka, za obavljanje djelatnosti kupca, isključivo temeljem odluke većine glasova suvlasnika koja se računa po suvlasničkim dijelovima, a ne po broju suvlasnika.

13.1. Stavkom 5. istog članka ZTTE propisano je da će ovlašteni predstavnik suvlasnika, na temelju odluke iz stavka 3., odnosno stavka 4. ovoga članka, sklopiti ugovor o potrošnji toplinske energije s pravnom ili fizičkom osobom iz stavka 1. ovoga članka, koji se smatra sklopljenim sa svim krajnjim kupcima unutar zgrade/građevine.

13.2. Odredbom članka 45. ZTTE-a je uređeno pitanje izdvajanja iz toplinskog sustava te je između ostalog propisano da se krajnji kupac, na zajedničkom mjerilu toplinske energije može izdvojiti iz zajedničkog toplinskog sustava uz ispunjavanja uvjeta kao što je ishodaenje pisane suglasnosti za izdvajanje iz sustava toplinske energije temeljem odluke većine glasova suvlasnika koja se računa po suvlasnički dijelovima. Nakon pribave navedene suglasnosti ovlašteni predstavnik suvlasnika navedenu suglasnost je dužan ovjeriti i dostaviti kupcu.

14. Sud u postupku odlučuje u granicama zahtjeva koji su stavljeni u postupku (članak 2. stavak 1. ZPP-a) te su stranke u postupku dužne iznijeti činjenice na kojima temelje svoje zahtjeve i predložiti dokaze kojima se utvrđuju te činjenice (članak 7. stavak 1. ZPP-a).

14.1. Nadalje, dokazivanje obuhvaća sve činjenice koje su važne za donošenje odluke (članak 220. stavak 1. ZPP-a), a ako sud na temelju izvedenih dokaza ne može sa sigurnošću utvrditi neku činjenicu; o postojanju činjenice, zaključiti će primjenom pravila o teretu dokazivanja (članak 221.a ZPP-a).

14.2. U smislu citiranih odredbi Zakona o parničnom postupku, osnovno načelo parničnog postupka je načelo stranačke istine, što znači da sud utvrđuje sporne činjenice na temelju onih dokaza koje su mu stranke ponudile. Stranke su u obvezi dokazati istinitost iznesenih tvrdnji pa ako stranka u tome ne uspije, njen zahtjev za pružanje pravne zaštite sud će odbiti, odnosno njen prigovor zahtjevu suprotne strane sud neće prihvatiti. To znači da pravila o teretu dokazivanja, sadržana u odredbi članka 221.a ZPP-a, obvezuju sud uzeti kao nedokazanu onu tvrdnju za čiju istinitost stranka, koja se na tu činjenicu poziva, nije bila u stanju pružiti sudu dovoljno odgovarajućih dokaznih sredstava, a te je dokaze dužna predložiti sukladno odredbi članka 299. ZPP.

15. Budući iz Ugovora od 7. srpnja 2015. proizlazi da je ovlašteni predstavnik suvlasnika temeljem odluke većine glasova suvlasnika (koja se računa po suvlasničkim dijelovima, a ne po broju suvlasnika) sklopio ugovor o potrošnji toplinske energije s tuženikom kako to propisuje odredba članka 11. stavak 5. ZTTE, a krajnjim kupcima se smatraju svi suvlasnici zgrade na predmetnoj adresi pri čemu je nesporno da je tuženik jedan od suvlasnika to se isti Ugovor smatra sklopljenim sa svim krajnjim kupcima unutar zgrade/građevine dakle i s tuženikom, pa je prigovor nedostatka aktivne i pasivne legitimacije neosnovan. Naime, tuženik nije osporio sklapanje navedenog ugovora o potrošnji toplinske energije u odnosu na ostale suvlasnike, a budući se radi o poslu redovite uprave u smislu odredbe članka 86. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima ("Narodne novine" broj 91/96., 68/98., 137/99., 22/00., 73/00., 114/01., 79/06., 141/06., 146/08., 38/09., 153/09., 90/10., 143/12., 152/14. - dalje: ZVDSP) to nije odlučno je li i sam tuženik kao jedan od suvlasnika (čiji suvlasnički

dio čini 14,70% ukupnog vlasništva cijele nekretnine, odnosno 16109/109581dijela) potpisao navedeni ugovor već je dovoljno da su predmetni ugovor potpisali suvlasnici čiji suvlasnički dijelovi čine većinu u smislu odredbe članka 40. stavak 1. i 2. ZVDSP.

15.1. U odnosu na navode tuženika da je dopisom od 12. studenoga 2001. otkazao tužitelju Ugovor o isporuci i korištenju toplinske energije broj 7277 od 17. studenoga 1997. ukazuje se na odredbu članka 29. Ugovora od 7. srpnja 2015. kojom je određeno da se svi prethodno sklopljeni ugovori koji svojim odredbama uređuju isporuku odnosno opskrbu toplinskom energijom za obračunska mjerna mjesta sadržana u ovom Ugovoru, potpisom ovog Ugovora stavljaju izvan snage.

16. Međutim, unatoč navedenoj činjenici provedenim postupkom je isto tako nesporno utvrđena činjenica da tuženik nije faktično pripojen na predmetni toplinski sustav grijanja, a proizlazi iz utvrđenja da je tuženik već puno ranije od utuženog razdoblja demontirao radijatore i da su cijevi zabrtvljene te da tuženik nakon demontiranja ogrjevnih tijela više nije u mogućnosti koristiti toplinsku energiju podstanice, koju činjenicu tijekom postupka tužitelj nije niti osporavao tek je isticao da činjenica što je tuženik sam demontirao radijatore ne znači da se on time izdvojio iz sustava toplinske energije s obzirom da je za isto potrebno udovoljiti zakonom propisanim uvjetima.

17. Odredbom članka 3. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18. - dalje: ZOO) propisano je kako su sudionici u obveznom odnosu ravnopravni.

17.1. U smislu članka 4. ZOO-a propisano je kako u zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava i obveza iz tih odnosa sudionici su dužni pridržavati se načela savjesnosti i poštenja.

17.2. Odredbom članka 6. ZOO-a propisana je zabrana ostvarivanja prava iz obveznog odnosa suprotno svrsi zbog koje je ono propisom ustanovljeno ili priznato.

17.3. Nastavno je člankom 7. stavak 1. ZOO-a propisano da sudionici pri sklapanju naplatnih pravnih poslova polaze od načela jednake vrijednosti uzajamnih činidaba, dok je člankom 8. ZOO-a propisano da se svatko dužan suzdržati od postupaka kojim se može drugome prouzročiti šteta.

18. U konkretnom slučaju upravo odredba o propisanoj obveznoj proceduri izdvajanja tuženika iz sustava centralnog sustava grijanja tužitelja (članak 20. Ugovora od 7. srpnja 2015.) u situaciji kada je isti samo formalno postao obveznikom tužitelja zaključenjem Ugovora o potrošnji toplinske energije 7. srpnja 2015., odnosno koji nije stvarno spojen na toplinski sustav po mišljenju ovog suda je suprotna načelu savjesnosti i poštenja (bona fide) te predstavlja dodatni pretjerani formalizam čime ne samo da je ista odredba protivna načelu savjesnosti i poštenja pa i svrsi sklapanja samog Ugovora, već dovodi u pitanje jednakost uzajamnih činidaba, gdje tužitelj nema činidbu (stvarno ne isporučuje svoju uslugu u prostor tuženika), a tuženik ima (plaćanje usluge koja mu nije pružena).

19. Slijedom iznesenog ovaj sud smatra da je odredba članka 20. Ugovora u konkretnom slučaju pretjerana i protivna odredbi članka 3., 4., 6. i 7. ZOO pa time ništetna temeljem članka 322. ZOO u svezi članka 324. ZOO.

20. U odnosu na odredbu članka 45. stavak 1. i 2. ZTTE na kojoj se temelji odredba članka 20. Ugovora od 7. srpnja 2015., ovaj sud nalazi da ista nije primjenjiva na konkretni slučaj uzimajući u obzir utvrđene posebne okolnosti istog odnosno primjena iste bi jednako tako predstavljala pretjerani formalizam o kojem i Ustavni sud Republike Hrvatske u svojoj odluci broj U-III-5989/2013 od 9. veljače 2016. ukazuje:

"... Ustavni sud već godinama uporno ponavlja da su nadležna tijela, uključujući sudove, dužni tumačiti i primjenjivati mjerodavno pravo, uvijek i bez izuzetka, u svjetlu osobitih okolnosti svakog konkretnog slučaja. Ako je u nekom konkretnom slučaju mjerodavan jedan zakon, ali združeni učinci tog i nekog drugog ili više drugih zakona izravno utječu na zakonska prava ili obveze stranaka, onda su nadležna tijela, uključujući sudove, bez iznimke dužni tumačiti sve te mjerodavne propise u njihovoj ukupnosti, polazeći od združenih učinaka koje oni proizvode za stranku u svjetlu osobitih okolnosti samog slučaja, stalno imajući na umu da njihove odluke ne smiju dovoditi do nerazumnog i objektivno neopravdanog ishoda za samu stranku, a ponajmanje kršiti njihova ustavna prava ili objektivne vrijednosti hrvatskog ustavnog poretka. Ustavni sud podsjeća: pravna sigurnost - zajedno s načelom supremacije prava - podrazumijeva da je pravo stvoreno kako bi se primjenjivalo u praksi na konkretne životne situacije. Iako je apstraktno vrednovanje samog zakonodavstva važno za ostvarenje načela vladavine prava (što manjkavosti ZoRiRP-a/08-11 i ZObrt-a/93-10 u ovom slučaju jasno pokazuju), kategoričnost objektivnog prava nikako ne znači da se pravna pravila smiju primjenjivati na konkretne životne situacije toliko nefleksibilno, mehanički i slijepo da postaje nemoguće uvažavati imperative razumnosti i pravičnosti. U svakom takvom slučaju uvijek će biti riječ o pretjeranom formalizmu protivnom Ustavu....".

21. Slijedom iznesenog ovaj sud smatra da je tuženik, u svjetlu osobitih okolnosti konkretnog slučaja u kojem je tek formalno postao strankom Ugovora od 7. srpnja 2015., ali faktično nije spojen na zajednički toplinski sustav jer je (nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka) u svom poslovnom prostoru demontirao radijatore i zabrtvio cijevi, a koja činjenica je tužitelju bila poznata iz sudskih postupaka koje je vodio protiv tuženika, već u trenutku zaključenja Ugovora o potrošnji toplinskom energijom od 7. srpnja 2015. imao status izdvojenog krajnjeg kupca.

22. Nastavno na prethodno navedeno, a sukladno odredbi članka 45. stavak 3. ZTTE, krajnji kupci su dužni nakon izdvajanja, plaćati sve ostale troškove, osim troškova toplinske energije (tzv. varijabilne troškove), odnosno dužni su plaćati tzv. fiksnu naknadu za troškove održavanja postrojenja i distribucijske mreže te za grijanje zajedničkih dijelova zgrade, a u kojem pravcu je i Vrhovni sud Republike Hrvatske izrazio svoj stav u brojnim svojim odlukama (Rev-285/2021 od 23. kolovoza 2022.,

Rev-41/2022 od 19. travnja 2023., Rev-811/2021 od 6. lipnja 2023., Rev-575/2023 od 24. listopada 2023. i dr.).

22.1. Iz kojih odluka proizlazi da je izraženo pravno shvaćanje: "(...) dužni su plaćati tzv. fiksnu naknadu koja se odnosi na troškove snage, one troškove koji nisu u svezi sa (ne)grijanjem njihova stana ili prostora (dakle: troškove koji nisu u svezi sa troškovima isporučene toplinske energije za stan i troškovima isporučene toplinske energije za zagrijavanje tople vode) - ali nastaju kao nužni (obzirom da se u sadašnjem stupnju razvoja tehnološkog procesa proizvodnje i distribucije toplinske energije u zgradi sa više stanova različitih korisnika ne mogu izbjeći) u obavljanju djelatnosti proizvodnje i distribucije toplinske energije za cjelinu zgrade (primjerice: za održavanje kotlovnice ili proizvodnih postrojenja i distribucijske mreže - koja se mora održavati čak i neovisno da li se za određeno razdoblje ili za grijanje dijela zgrade ne koristi; za potrošnju električne energije za rad kotlovnice; za potrošnju vode za punjenje sustava; za redovno servisiranje kotlovnice; za amortizaciju postrojenja - a ne ovise o utrošenoj količini toplinske energije), pa se ostvaruju i u zagrijavanju toplinskih instalacija vanjskih i u zgradi (ugrađenih i u zidovima) te zajedničkih prostorija (bilo hodnika, stubišta, podrumskih, tavanskih ili sličnih prostorija): to stoga što se izdvajanjem pojedinog krajnjeg kupca iz zajedničkog toplinskog sustava u pravilu i u bitnome ne mijenjaju (umanjuju) opisani troškovi snage, kao fiksni troškovi održavanja cjelokupnog toplinskog sustava, od postrojenja za proizvodnju toplinske energije, distribucijske mreže ili vanjskih instalacija, toplinske podstanice i unutarnjih instalacija u zgradi - kao niti troškovi koji po prirodi stvari nastaju u zagrijavanju navedenih instalacija ili zajedničkih prostora (...)."

23. Takav stav temelji se na shvaćanju Suda Europske unije u presudama od 5. prosinca 2019. u spojenim predmetima C-708/17 i C-725/17 („EVN Bulgaria Toplofikacia“ EAD protiv Nikoline Stefanove Dimitrove i „Toplofikacia Sofia“ EAD protiv Mitka Simeonova Dimitrova) prema kojem:

- članak 27. Direktive 2011/83/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 25. listopada 2011. o pravima potrošača, izmjeni Direktive Vijeća 93/13/EEZ i Direktive 1999/44/EZ Europskog parlamenta i Vijeća te o stavljanju izvan snage Direktive Vijeća 85/577/EEZ i Direktive 97/7/EZ Europskog parlamenta i Vijeća, u vezi s članka 5. stavak 1. i 5. Direktive 2005/29/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 11. svibnja 2005. o nepoštenoj poslovnoj praksi poslovnog subjekta u odnosu prema potrošaču na unutarnjem tržištu i o izmjeni Direktive Vijeća 84/450/EEZ, direktive 97/7/EZ, 98/27/EZ i 2002/65/EZ Europskog parlamenta i Vijeća, kao i Uredbe (EZ) br. 2006/2004 Europskog parlamenta i Vijeća (Direktiva o nepoštenoj poslovnoj praksi) treba tumačiti na način da mu se ne protivi nacionalni propis kojim se predviđa da su vlasnici stana u zgradi u suvlasništvu priključenoj na mrežu područnog grijanja dužni doprinositi troškovima potrošnje toplinske energije zajedničkih dijelova i unutarnjih instalacija zgrade, iako pojedinačno nisu zatražili isporuku grijanja i ne koriste ga u svojem stanu,

- članak 13. stavak 2. Direktive 2006/32/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 5. travnja 2006. o energetske učinkovitosti u krajnjoj potrošnji i energetskim uslugama te o stavljanju izvan snage Direktive Vijeća 93/76/EEZ i članak 10. stavak 1. Direktive 2012/27/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 25. listopada 2012. o energetske učinkovitosti, izmjeni direktiva 2009/125/EZ i 2010/30/EU i stavljanju izvan snage direktiva 2004/8/EZ i 2006/32/EZ treba tumačiti na način da im se ne protivi nacionalni propis kojim se predviđa da se u zgradi u suvlasništvu računi koji se odnose na potrošnju toplinske energije unutarnjih instalacija svakom vlasniku stana u zgradi ispostavljaju razmjerno grijanom obujmu njegova stana.

24. Prema navedenom shvaćanju Suda Europske unije može se zaključiti:

- da se i propisi u Republici Hrvatskoj, a kojima je (ili bi bilo) propisano da su vlasnici stana u zgradi sa više stanova različitih vlasnika (kao vlasnici posebnih dijelova zgrade, povezanih sa suvlasništvom nekretnine) u zgradi priključenoj na mrežu područnog grijanja, dakle i oni vlasnici koji se izdvoje iz zajedničkog toplinskog sustava, dužni podmirivati troškove potrošnje toplinske energije zajedničkih dijelova i unutarnjih instalacija zgrade,

- iako pojedinačno ne koriste toplinsku energiju za grijanje u svojem stanu, ne mogu tumačiti kao protivni propisima ili direktivama Europskog parlamenta i Vijeća o pravima potrošača, onim propisima ili direktivama koje uređuju zabranu nepoštenih poslovnih prakse poslovnog subjekta u odnosu prema potrošaču na unutarnjem tržištu,

- da onaj vlasnik i korisnik stana, koji se izdvoji iz zajedničkog toplinskog sustava i time ne koristi toplinsku energiju za grijanje svoga stana ili neke svoje prostorije, nije dužan plaćati naknadu za ono što ne koristi,

- za troškove koji bi nastali da se njegov stan ili njegova prostorija grije, ali je dužan podmirivati drugo, ono čemu se daje značaj tzv. fiksnih troškova grijanja, uz ostalo i troškove toplinske energije potrošene u grijanju zajedničkih dijelova zgrade i unutarnjih instalacija zgrade.

25. Iz navedenog jasno proizlazi da je krajnji kupac dužan plaćati tzv. fiksnu naknadu koja se odnosi na troškove snage tj. one troškove koji nisu u vezi sa (ne)grijanjem njihova stana ili poslovnog prostora ali nastaju kao nužni.

26. Slijedom navedenoga, nije osnovan tužbeni zahtjev tužitelja u dijelu koji se odnosi na naplatu utuženih računa za isporuku toplinske energije odnosno stavke na utuženim računima naznačene kao energija za proizvodnju toplinske energije i distribuciju toplinske energije te je u tom dijelu valjalo platni nalog ukinuti i odbiti tužbeni zahtjev tužitelja kao neosnovan.

27. Tužbeni zahtjev tužitelja kojim isti potražuje ostale troškove konkretno trošak snage za proizvodnju toplinske energije i distribuciju toplinske energije te naknadu za djelatnost opskrbe toplinske energije i djelatnost kupca toplinske energije jest osnovan. Međutim, tužitelj za mjesec rujan 2019., travanj 2020., svibanj 2020. i listopad 2020.

nije dokazao visinu istog dijela zahtjeva budući isto ne proizlazi iz dostavljenih računa, odnosno za te utužene mjesece tužitelj nije dostavio račune. Obzirom na navedeno, a primjenom odredbe članka 221.a ZPP-a, valjalo je i u tom dijelu platni nalog ukinuti te tužbeni zahtjev tužitelja odbiti temeljem članka 451. stavak 3. ZPP-a pa je odlučeno je kao pod točkom I. izreke.

28. Visina tužbenog zahtjeva za preostale mjesece proizlazi iz utuženih računa, a kojim isti potražuje ostale troškove konkretno trošak snage za proizvodnju toplinske energije i distribuciju toplinske energije te naknadu za djelatnost opskrbe toplinske energije i djelatnost kupca toplinske energije jest osnovan.

28.1. Naime, iz utuženih računa je razvidno koliki iznos se odnosi na fiksne troškove, odnosno na snagu za proizvodnju toplinske energije i snagu za distribuciju toplinske energije kao i naknadu za djelatnost opskrbe toplinskom energijom i naknadu za djelatnost kupca toplinske energije, a koji iznos na varijabilne troškove, odnosno na energiju za proizvodnju toplinske energije (grijanje, PTV, ZP) i energiju za distribuciju toplinske energije (grijanje, PTV, ZP).

28.2. Stoga je sud jednostavnim matematičkim izračunom utvrdio da tužitelj za utuženo razdoblje osnovano potražuje iznos od 824,96 eura / 6.215,66 kuna, i to po računu za svibanj 2019. u iznosu od 51,60 eura / 388,76 kuna sa zateznim kamatama od 24. lipnja 2019., po računu za lipanj 2019. u iznosu od 51,60 eura / 388,76 kuna sa zateznim kamatama od 22. srpnja 2019., za srpanj 2019. u iznosu od 51,60 eura / 388,76 kuna sa zateznim kamatama od 23. kolovoza 2019., za kolovoz 2019. u iznosu od 51,60 eura / 388,76 kuna sa zateznim kamatama od 24. rujna 2019., za listopad 2019. u iznosu od 51,57 eura / 388,55 kuna sa zateznim kamatama od 25. studenoga 2019., za studeni 2019. iznos od 51,57 eura / 388,55 kuna sa zateznim kamatama od 20. prosinca 2019., za prosinac 2019. iznos od 51,57 eura / 388,55 kuna sa zateznim kamatama od 24. siječnja 2020., za siječanj 2020. u iznosu od 51,53 eura / 388,23 kune sa zateznim kamatama od 25. veljače 2020., za veljaču 2020. u iznosu od 51,54 eura / 388,36 kuna sa zateznim kamatama od 24. ožujka 2020., za ožujak 2020. u iznosu od 51,54 eura / 388,36 kuna sa zateznim kamatama od 23. travnja 2020., za lipanj 2020. u iznosu od 51,54 eura / 388,36 kune sa zateznim kamatama od 22. srpnja 2020., za srpanj 2020. u iznosu od 51,54 eura / 388,36 kune sa zateznim kamatama od 21. kolovoza 2020., za kolovoz 2020. u iznosu od 51,54 eura / 388,36 kune sa zateznim kamatama od 22. rujna 2020., za rujna 2020. u iznosu od 51,54 eura / 388,36 kune sa zateznim kamatama od 22. listopada 2020., za studeni 2020. u iznosu od 51,54 eura / 388,36 kune sa zateznim kamatama od 21. prosinca 2020. i za prosinac 2020. u iznosu od 51,54 eura / 388,36 kune sa zateznim kamatama od 26. siječnja 2021. Slijedom čega je, na temelju odredbe članka 451. stavak 3. ZPP-a sud održao na snazi platni nalog iz javnobilježničkog rješenja o ovrsi u dijelu u kojem je tuženiku naloženo u roku od osam dana isplatiti iznos od 824,96 eura s pripadajućim zateznim kamatama kako je to određeno u točki I. izreke ove presude.

29. U odnosu na istaknuti prigovor zastare sud ističe kako su neosnovani navodi tuženika da je u konkretnom slučaju nastupila zastara tužiteljeva potraživanja. Naime, u ovoj pravnoj stvari ne može se primijeniti odredba članka 232. stavak 1. točka 1. ZOO-a kojim je propisan jednogodišnji zastarni rok s obzirom da se u konkretnom slučaju da ne radi o usluzi za potrebe kućanstva. Stoga, o prigovoru zastare trebalo je odlučiti primjenom odredbe članka 226. stavak 1. ZOO-a koja propisuje da tražbine povremenih davanja zastarijevaju za tri godine od dospelosti svakoga pojedinog davanja.

29.1. Obzirom da je postupak pokrenut podnošenjem prijedloga za ovrhu javnom bilježniku dana 18. ožujka 2022. a najstarija utužena tražbina dospijeva 24. lipnja 2019., to je sukladno odredbi članka 226. stavak 1. ZOO tuženikov prigovor zastare ocijenjen neosnovanim (tako i Visoki trgovački sud Republike Hrvatske u odluci od 16. srpnja 2018. poslovni broj PŽ-8178/2016).

30. Odluka o zateznoj kamati temelji se na odredbi članka 29. stavak 1. ZOO prema kojoj dužnik koji zakasni s ispunjenjem novčane obveze duguje, osim glavnice, i zateznu kamatu po stopi utvrđenoj zakonom. U skladu s odredbom članka 183. stavak 1. ZOO-a, dužnik dolazi u zakašnjenje kad ne ispuní obvezu u roku određenom za ispunjenje. Stoga, na dosuđene iznose glavnice tužitelju pripadaju i zatezne kamate na pojedinačne iznose od prvog dana nakon dospijeća naznačenog u dostavljenim računima. Pritom je visinu stope zatezne kamate sud odredio na temelju odredbe članka 29. stavak 2. ZOO-a, za ostale odnose obzirom da cijeni kako se u konkretnom slučaju ne radi o trgovačkom ugovoru zbog čega je u dijelu u kojem tužitelj potražuje isplatu zakonskih zateznih kamata preko stope koja se sukladno odredbi članka 29. stavak 2. ZOO-a primjenjuje u ostalim odnosima, ukinuo platni nalog te odbio tužbeni zahtjev tužitelja u tom dijelu (točka II. izreke ove presude).

31. Nadalje, platni nalog ukinut je i u dijelu koji se odnosi na trošak ovršnog postupka budući da je postupak u ovom predmetu započet prijedlogom za ovrhu na temelju vjerodostojne isprave, a po prigovoru ovršenika rješenje o ovrsi stavljeno je izvan snage u dijelu u kojem je određena ovrha te su ukinute provedene ovršne radnje, a postupak je nastavljen kao u povodu prigovora protiv platnog naloga, nakon čega se prijedlog za ovrhu na temelju vjerodostojne isprave treba smatrati tužbom za izdavanje platnog naloga iz članka 446. i članka 448. ZPP-a. Stoga je platni nalog iz rješenja o ovrsi ukinut u pogledu troškova ovrhe (točka II. izreke ove presude), te je o cjelokupnim troškovima postupka odlučeno ovom presudom (točke III. i IV izreke ove presude).

32. Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbama članka 154. stavka 2. ZPP-a u vezi s odredbom članka 155. stavak 1. ZPP-a.

32.1. Odredbom članka 154. stavak 2. ZPP-a propisano je da ako su stranke djelomično uspjele u sporu, sud će najprije utvrditi postotak u kojem je svaka od njih uspjela, zatim će od postotka one stranke koja je u većoj mjeri uspjela oduzeti postotak one stranke koja je u manjoj mjeri uspjela, nakon toga će utvrditi iznos pojedinih i iznos

ukupnih troškova stranke koja je u većoj mjeri uspjela u parnici koji su bili potrebni za svrhovito vođenje postupka te će toj stranci odmjeriti naknadu dijela takvih ukupnih troškova koji odgovara postotku koji je preostao nakon navedenog obračuna postotka u kojima su stranke uspjele u parnici. Omjer uspjeha u parnici ocjenjuje se prema konačno postavljenom tužbenom zahtjevu, vodeći računa i o uspjehu dokazivanja u pogledu osnove zahtjeva.

32.2. Navedena odredba članka 154. stavak 2. ZPP-a odnosi se i na troškove ovršnog postupka, s obzirom da se radi o jedinstvenom postupku, koji je započet po pravilima ovršnog postupka, a nastavljen i okončan po pravilima parničnog postupka.

32.3. Odredbom članka 155. stavak 1. ZPP-a je propisano da će sud prilikom odlučivanja o troškovima postupka stranci odrediti naknadu samo onih troškova koji su bili potrebni za vođenje parnice.

33. Visina naknade troškova za rad odvjetnika utvrđena je na temelju Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 138/23 – dalje: Tarifa). Sud potrebnim troškom za vođenje ove parnice u smislu odredbe članka 155. ZPP-a cijeni trošak tužitelja i to trošak sastava podneska od 23. lipnja 2022., od 21. lipnja 2023. i od 24. veljače 2026. prema Tbr. 8.1. Tarife u iznosu od 248,86 eura za svaki podnesak, za pristup na ročište 5. travnja 2023., 11. listopada 2023., 25. studenoga 2024. i 13. svibnja 2026. prema Tbr. 9.1. Tarife u iznosu od 248,86 eura za svako, trošak pristupa na uviđaj prema Tbr. 9.7. Tarife u iznosu od 248,86 eura, odnosno sveukupno 1.990,88 eura.

34. Tužitelj ima pravo na naknadu troškova ovršnog postupka i to za sastav ovršnog prijedloga u iznosu od 165,90 eura i predujam naknade javnom bilježniku u iznosu od 24,89 eura, što iznosi ukupno 190,79 eura.

35. Tužitelju je valjalo priznati trošak vještačenja u iznosu od 649,48 eura, te trošak dolaska vještaka na ročište u iznosu od 33,12 eura i trošak sudske pristojbe na presudu u iznosu od 75,65 eura sukladno odredbama Zakona o sudskim pristojbama ("Narodne novine" broj 118/18, 51/23) i Uredbe o Tarifi sudskih pristojbi ("Narodne novine" broj 37/23, Tar.br. 2. stavak 1. Tarife sudskih pristojbi), odnosno ukupno 758,25 eura.

36. U smislu odredbe članka 155. ZPP-a ovaj sud cijeni trošak tuženika i to za sastav prigovora od 26. travnja 2022. prema Tbr.11.1. Tarife u iznosu od 250,00 eura, trošak sastava podneska od 16. ožujka 2023., od 17. travnja 2023., od 1. lipnja 2023. i 2. ožujka 2026. prema Tbr. 8.1 Tarife u iznosu od 250,00 eura za svaki podnesak, trošak pristupa na ročište 5. travnja 2023., 11. listopada 2023., 25. studenoga 2024. i 13. svibnja 2026. prema Tbr. 9.1 Tarife u iznosu 250,00 eura za svako, te trošak pristupa na uviđaj prema Tbr. 9.7. Tarife u iznosu od 250,00 eura, što je ukupno 2.500,00 eura.

37. Trošak sudske pristojbe na prigovor sud nije tuženiku priznao s obzirom da isti trošak tuženiku nije ni nastao temeljem odredbe članka 4. Zakona o sudskim pristojbama ("Narodne novine" broj 118/18 i 51/23- dalje: ZSP). Naime, sukladno odredbi članka 4. točka 2. ZSP obveza plaćanja sudske pristojbe za odgovor na tužbu

nastaje po pravomoćnom završetku postupka za svaku stranku razmjerno uspjehu u parnici. Pa stoga, osim što ovaj postupak nije pravomoćno okončan pa tako nije niti nastala predmetna obveza (na plaćanje pristojbe na odgovor na tužbu) u slučaju da tužitelj uspije u postupku to tuženik nema pravo na naknadu ovog troška, a ukoliko tužitelj ne uspije u postupku tada će on snositi trošak sudske pristojbe odgovora na tužbu. Obzirom na isto neosnovan je zahtjev tuženika za naknadu ovog troška u smislu odredbe članka 4. točka 2. ZSP.

38. Tužitelj je sa osnovom tužbenog zahtjeva uspio u cijelosti (100%), dok je sa visinom tužbenog zahtjeva uspio u omjeru od 27,02%. Stoga je tužitelj s obzirom na osnov i visinu tužbenog zahtjeva ($100\% + 27,02\% = 127,02\% : 2 = 63,51\%$) uspio u omjeru od ukupno 63,51%, a tuženik u omjeru od 36,49%. Kada se uspjeh tužitelja odbije od uspjeha tuženika dobije se 27,02%, u kojem omjeru je tuženik dužan tužitelju naknaditi troškove postupka.

38.1. Stoga je omjeru od 27,02% valjalo tužitelju priznati naknadu troškova parničnog postupka koji su bilo potrebni za njezino vođenje u smislu odredbe članka 155. stavak 1. ZPP-a odnosno u ukupnom iznosu od 589,49 eura, koji iznos je uvećan za trošak vještačenja i trošak sudske pristojbe u iznosu od 758,25 eura odnosno sveukupni iznos od 1.347,74 eura.

39. Tužitelju su na navedeni iznos dosuđene i zatezne kamate sukladno odredbi članka 151. stavak 3. ZPP, a u visini određenim člankom 29. stavak 2. ZOO, a teku od 16. lipnja 2026. kao dana presuđenja pa do isplate (točka III. izreke presude).

40. Dakle, u preostalom dijelu do ukupno zatraženog iznosa troška parničnog postupka u iznosu od 1.696,61 eura zahtjev tužitelja nije osnovan jer mu prema odredbama Tarife ne pripada (točka IV. izreke ove presude).

Velika Gorica, 16. lipnja 2026.

Sutkinja

Ileana Bebek

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude može se izjaviti žalba županijskom sudu, u dovoljnom broju primjeraka za sud i protivnu stranku, u roku od 15 dana od dana kada je održano ročište na kojem se presuda objavljuje, odnosno od dana dostave prijepisa ove

presude, u slučaju neuredne obavijesti o ročištu na kojem se presuda objavljuje (članak 335. ZPP).

Broj zapisa: **9-30889-7c083**

Kontrolni broj: **0ec56-6340d-9e664**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=Ileana Bebek, O=OPĆINSKI SUD U VELIKOJ GORICI, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Velikoj Gorici** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.